

РЕШЕНИЕ

№ 603

гр. София, 07.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав,** в публично заседание на 17.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12093** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 3 вр. чл.104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).
Образувано е по искова молба вх.№ 8977/06.03.2023 г., подадена от К. В. М.-Т. от [населено място], [улица], ет.1, ап.6, чрез адв.К., с която е предявен иск срещу Министерството на правосъдието за присъждане на обезщетение по чл.104, ал.1 вр. чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл за периода от шест месеца, считано от 29.09.2017 г. до 29.03.2019 г., в размер на 4 500 лв., представляващи разликата между определеното и изплатено обезщетение в размер на 14 100 лв. (съгласно Заповед № ЧР-01-21/15.02.2021 г. на Министъра на правосъдието), ведно със законната лихва върху същата сума, считано от 25.11.2020 г. за същия период при месечно възнаграждение в размер на 2 350 лв., и определеното възнаграждение за длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство" в Министерство на правосъдието към 25.11.2020 г. – датата на признаване на уволнението на ищцата за незаконно, ведно със законната лихва, считано от 25.11.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, както и изтеклата лихва върху главницата от 4 500 лв. за периода от 29.09.2017 г. до датата на предявяване на исковата молба. Претендират се и сторените по делото разноси. В с.з. ищцата не се явява, а пълномощникът ѝ адв.К. поддържа иска, моли Съда да уважи предявената искова претенция в пълен размер. Претендира сторените по делото разноси, включително и адвокатско възнаграждение.
Ответникът – Министерство на правосъдието, чрез юк.Н. моли Съда да отхвърли иска

като неоснователен и недоказан. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. С. градска прокуратура чрез прокурор Д. изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Административен съд-София град приема за установено от фактическа страна следното:

Ищцата К. В. М.-Т. е заемала длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство" в МП. Със Заповед № ЧР-03-59/29.09.2017 г. на Министъра на правосъдието на основание чл.90, ал.1, т.5 ЗДСл за извършени дисциплинарни нарушения по чл.89, ал.2, т.1, 2, 4 и 5 ЗДСл, на ищцата е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение", и е прекратено служебното ѝ правоотношение от заеманата длъжност.

Заповедта е отменена с Решение № 1990 от 07.02.2020 г. на ВАС по адм.дело № 12455/2017 г. Съдебното решение е оставено в сила с Решение № 14567 от 25.11.2020 г. на ВАС-петчленен състав по адм.дело № 4059/2020 г.

Със Заповед № ЧР-01-351/07.12.2020 г. на Министъра на правосъдието по Заявление рег.№ 94-К-69/07.12.2020 г. на ищцата, същата е възстановена на длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство" в МП. Заповедта ѝ е връчена на 07.12.2020 г. /л.39/.

Със Заявление рег.№ 94-К-69/06.12.2020 г. ищцата е посочила, че в Заповед № ЧР-01-351/07.12.2020 г. не е посочена основната месечна заплата за длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство" в МП, с оглед на което е изисквала да бъде определен и индивидуализиран нейния размер чрез допълване на същата заповед /л.40/.

Във връзка със заявлението е изготвена Докладна записка рег.№ 94-К-69/15.12.2020 г. на Гл.секретар на МП до Министъра на правосъдието. В докладната е отразено, че считано от 07.12.2020 г. със Заповед № ЧР-01-351/07.12.2020 г., К. В. М.-Т. е възстановена на длъжността Директор на Дирекция "Българско гражданство" в МП. Преди прекратяване на служебното и правоотношение Т. е заемала длъжността на Директор на дирекция "Българско гражданство" с последно определена индивидуална основна месечна заплата в размер на 2 350 лв. Служебното правоотношение е възстановено във вид и съдържание, което е било към момента на прекратяването му, с изключение на определената нова степен на основната месечна заплата – 2. С измененията и допълненията на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, обн. ДВ, бр. 5/15.01.2019 г., в сила от 01.01.2019 г., е променена матричната скала на заплатите, като степените на основните месечни заплати за всяко длъжностно ниво се намаляват от шест на четири. На Т. е определена 2 степен на основна месечна заплата на основание § 18, т.2, б."б" от ПЗР към Постановление № 6 на Министерския съвет от 14.01.2019 г. за изменение и допълнение на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, като на служител, чиято основна месечна заплата към момента на прекратяване на правоотношението е била в степен 3. В тази връзка в докладната записка е посочено, че Заповед № ЧР-01-351/07.12.2020 г. не страда от пороци и е законосъобразна по вид и съдържание. Акцентирано е, че от така подаденото заявление може да се приеме, че по същество същото представлява искане за увеличаване на индивидуалната основна месечна заплата. Посочено е, че през периода от датата на уволнението – 03.10.2017 г.

до възстановяването в длъжност на Т. – 07.12.2020 г., в Министерство на правосъдието през 2019 г. и 2020 г. е имало увеличения на индивидуалните основни месечни заплати на служителите. Направен е извод, че съществува нормативна възможност за увеличаване на индивидуалната основна месечна заплата на Т., считано от датата на отправеното искане – 08.12.2020 г., съгласно трайно установената практика в МП. В тази връзка с докладната записка е представен и проект на заповед за това. Относно отправеното искане за изчисляване на полагащото ѝ се обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл, с докладната записка е посочено какви документи следва да бъдат представени от държавния служител относно установяване на основание и размер на обезщетението. В случай, че Т. представи всички изискуеми документи, на служителя следва да бъде изплатено обезщетение, като бъде взет предвид размерът на индивидуалната основна месечна заплата, определена към момента на признаване на уволнението за незаконно, а именно – 2 350 лв. /л.41/.

До К. В. М.-Т. е изпратено Писмо изх.№ 94-К-69/15.12.2020 г. от Министъра на правосъдието, с което същата е уведомена, че подаденото от нея заявление е възприето като искане за увеличаване размера на индивидуалната основна месечна заплата, както и че съобразно чл.18 от НЗСДА, увеличението на индивидуалната основна месечна заплата се извършва със заповед на ръководителя на административната структура в тримесечен срок след настъпване на обстоятелството, даващо възможност за извършване на увеличението. С писмото Т. е уведомена, че съществува нормативна възможност за увеличаване на индивидуалната и месечна заплата, считано от датата на отправеното от нея искане /08.12.2020 г./, съгласно трайната практика в МП. Относно искането за изчисляване на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл служителката е уведомена какви документи следва да представи съгласно Заповед № ЛС-04-897/26.06.2015 г. на Министъра на правосъдието, и да представи документите по т.2, 3 и 5 от цитираната заповед /л.44/.

Със Заповед № ЧР-01-371/15.12.2020 г. на Министъра на правосъдието на основание чл.67, ал.5, т.4 ЗДСл вр. чл.3, ал.2, чл.7, ал.1, чл.11, ал.1, т.4, чл.16, ал.1 и чл.18 от Наредбата за заплатите в държавната администрация вр. чл.7, ал.1, чл.8, ал.1, чл.11, ал.1, т.4, чл.15, ал.1 и чл.18, ал.1 от Вътрешните правила за заплатите на служителите в МП, утвърдени със Заповед № ЛС-04-148/20.03.2019 г. на Министъра на правосъдието и Заявление рег.№ 94-К-69/08.12.2020 г., на К. В. М. – Т., Директор на дирекция "Българско гражданство" в МП, е определена индивидуална основна месечна заплата в размер на 3 100 лв., считано от 08.12.2020 г. Заповедта е получена от служителката по електронен път на 15.12.2020 г. /л.51/.

С Писмо рег.№ 94-К-69/27.01.2021 г. на Министъра на правосъдието на К. В. М.-Т. са дадени указания във връзка с изплащането на полагащото ѝ се обезщетение да представи в заверен препис на влязло в сила решение за отмяна на уволнението. Служителката е представила Решение № 1990 от 07.02.2020 г. на ВАС по адм.дело № 12455/2017 г. и Решение № 14567 от 25.11.2020 г. на ВАС по адм.дело № 4059/2020 г., петчленен състав.

Изготвен е Доклад рег.№ 94-К-69/17/15.02.2021 г. на Гл.секретар на МП. В същия е посочено, че К. В. М.-Т. е представила всички изискани документи съгласно Заповед № ЛС-04-897/26.06.2015 г. на Министъра на правосъдието. В доклада е посочено, че съгласно чл.104, ал.1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към

момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение. За К. В. М.-Т. е възникнало право на обезщетение на чл.104, ал.1 ЗДСл. Съгласно представените копия на трудова и служебна книжка, удостоверение от НАП, същата не е била в трудови или служебни правоотношения от момента на прекратяване на служебното и правоотношение /03.10.2017 г./ до момента на признаване на уволнението за незаконосъобразно /25.11.2020 г./. Направен е извод, че намира приложение чл.104, ал.1, изр.първо ЗДСл. До момента на незаконното уволнение Т. е заемала длъжността "Директор на дирекция "Българско гражданство" в МП с основна месечна заплата в размер на 2 350 лв., какъвто е и размерът на основното възнаграждение към момента на признаване на уволнението за незаконно. При определяне началния момент на задължението за лихва е посочено, че следва да се има предвид т.4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по тълк.дело № 3/2004 г., съгласно което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове – в случая 25.11.2020 г. Крайният момент на забавата е моментът на изплащане на обезщетението. Във връзка с изложеното до Министър на правосъдието е представен проект на заповед за изплащане на обезщетение на К. В. М. – Т. на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл /л.47-49/.

Със Заповед № ЧР-01-21/15.02.2021 г. на Министъра на правосъдието на основание чл.104, ал.1, изр.първо ЗДСл и Заявления рег.№ 94-К-69/08.12.2020 г. и рег.№ 94-К-69/17.12.2020 г., е наредено на К. В. М.-Т., Директор на дирекция "Българско гражданство" в МП, да се изплати обезщетение за времето, през което не е заемала държавна служба, поради незаконно уволнение, в размер на 14 100 лв., ведно със законната лихва върху този размер за периода от 25.11.2020 г. до момента на изплащането му /л.87/. Тази заповед е връчена на ищцата на 15.02.2021 г. По делото е представено и платежно нареждане за сумата от 14 100 лв. от 17.02.2021 г. /л.50/.

Ищцата е отправила възражение по размера на определеното обезщетение, а именно, че същото следва да бъде определено към дата 25.11.2020 г., а не към м. Август 2016 г. /л.95/. На 16.02.2021 г. по електронен път на К. В. М. – Т. е предоставена съдебна практика – четири броя съдебни решения /л.88/.

Изготвен е Доклад рег.№ 94-К-69/17/02.03.2021 г. на Гл.секретар на МП , в който е изразено становище за неоснователност на отправеното възражение. Изложено е, че отмяната на Заповед № ЧР-03-59/29.09.2017 г. за налагане на дисциплинарно наказание "Уволнение" и прекратяване на служебното правоотношение има за последица нейното заличаване като индивидуален административен акт в правния мир и възстановяване на съществуващото правоотношение във вида, в който е съществувало към момента на прекратяването му. Считано от 07.12.2020 г. със Заповед № ЧР-01-351/07.12.2020 г. К. В. М.-Т. е възстановена на длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство" в МП. След извършена справка за размера на индивидуалната основа месечна заплата /ИОМЗ/ за длъжността "Директор на дирекция "Българско гражданство" е установено следното:

1/ Със Заповед № ЧР-01-046/08.02.2012 г. на Министъра на правосъдието К. В. М.-Т. е преназначена на длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство", считано от 09.02.2012 г. с ИОМЗ 1 030 лв.;

2/ Със Заповед № ЧР-01-238/28.06.2021 г. на Министъра на правосъдието на К. В. М.-Т. е определен размер на ИОМЗ – 1 130 лв., считано от 01.06.2012 г.;

3/ Със Заповед № ЧР-01-325/16.07.2012 г. на Министъра на правосъдието на К. В. М.-Т. е определен размер на ИОМЗ – 2 350 лв., считано от 01.07.2012 г.;

4/ Със Заповед № ЧР-01-371/15.12.2020 г. на Министъра на правосъдието на К. В. М.-Т. е определен размер на ИОМЗ – 3 100 лв., считано от 08.12.2020 г.

Посочено е, че в заповедта за определяне на обезщетение, в изпълнение на чл.104, ал.1 ЗДСл, като база за изчисляване е взет размерът на ИОМЗ към момента на признаване на уволнението за незаконосъобразно /25.11.2020 г./, а именно 2 350 лв. От описаните данни в периода от 01.07.2012 г. до 08.12.2020 г., е установено, че ИОМЗ на служителката не е променяна, т.е към момента на обявяване на уволнението за незаконно, размерът ѝ е 2 350.00 лв. В доклада е посочено, че базата за определяне на размера на обезщетението е определена съгласно изискванията на чл.104, ал.1 ЗДСл. В подкрепа на този извод е посочено, че е и константната съдебна практика, доведена до знанието на К. В. М.-Т. по електронен път на 16.02.2021 г.

Счетено е за неоснователно отправеното възражение, че на базата на изчисляване на обезщетението, съгласно чл.104, ал.1 ЗДСл е определеният в поименното длъжностно разписание размер на работната заплата към 25.11.2020 г., т.е заплата, която е получавана от лицето, назначено на длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство", чието правоотношение е прекратено на 07.12.2020 г. Акцентирано е, че съгласно чл.104, ал.1 ЗДСл базата за изчисляване на размера на обезщетението е размерът на основната заплата на служителя, чието уволнение е признато за незаконно. С цел яснота законодателят е пояснил, че се касае за определена основна заплата на служителя към момента на признаване на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата. Тъй като това е един последващ момент, по време на който служителят не е на работа, на практика това е последната основна заплата, определена със заповед на органа по назначаването. Посочено е, че в конкретния случай това е ИОМЗ - 2 350 лв. Счетено е, че базата на изчисляване на размера на обезщетението е определена съгласно изискванията на чл.104, ал.1 ЗДСл, респективно и с оглед на съдебната практика, доведена до знанието на служителката.

За неоснователно е счетено твърдението на служителката, че базата за изчисляване на обезщетението, съгласно чл.104, ал.1 ЗДСл, е определеният в поименното длъжностно разписание размер на работната заплата към 25.11.2020 г., т.е заплата, която е получавана от лицето, назначено на длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство", чието правоотношение е прекратено на 07.12.2020 г. Съгласно чл.104, ал.1 ЗДСл базата на изчисляване на размера на обезщетението е размерът на основната заплата на служителя, чието уволнение е признато за незаконосъобразно. В допълнение е пояснено, че се касае за определената основна заплата на служителя към момента на признаване на уволнението за незаконосъобразно или за невявяването му да заеме службата. Предвид, че това е един последващ момент, по време на който служителят не е на работа, това на практика е последната основна заплата, определена със заповед от органа по назначаването. В конкретния случай ИОМЗ, определена със Заповед № ЧР-01-325/16.01.2012 г., е в размер на 2 350.00 лв. Съгласно представените документи К. В. М.-Т. не е била в трудови или служебни правоотношения от момента

на прекратяване на служебното и правоотношение /03.10.2017 г./ до момента на признаване на уволнението за незаконосъобразно /25.11.2020 г./. Максималният допустим законов размер на обезщетението е за шест месеца. Направен е извод, че Заповед № ЧР-01-21/15.02.2021 г. не страда от пороци и е законосъобразна по вид и съдържание, като определеният размер на обезщетението е изчислен $2\ 350 \times 6 = 14\ 100$ лв.

Относно твърдението на К. В. М.-Т., че дисциплинарното производство срещу нея е незаконосъобразно, е акцентирано, че във връзка с подадена от нея жалба срещу Заповед № ЧР-03-69/19.08.2016 г. на Министъра на правосъдието за временното ѝ отстраняване от длъжност, Заповед № ЧР-03-67/12.08.2016 г. на Министъра на правосъдието за образуване на дисциплинарно дело и Заповед № ЧР-03-68/16.08.2016 г. на Председателя на Дисциплинарния съвет за образуване на Дисциплинарно дело № 3/2016 г. срещу К. В. М.-Т., е образувано адм.дело № 4795/2017 г. по описа на ВАС. С Решение № 11641 от 01.08.2019 г., постановено по това дело, жалбата е отхвърлена. Съдебното решение е оставено в сила с Решение № 2582 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм.дело № 14375/2019 г. /л.96/.

До К. В. М.-Т. е изпратено Писмо изх.№ 94-К-69/17/02.03.2021 г. на Министъра на правосъдието, с което тя е уведомена, че отправеното от нея възражение е неоснователно. В писмото са възпроизведени изцяло мотивите и правните изводи от Доклад рег.№ 94-К-69/17/02.03.2021 г. на Главен Секретар на МП. В заключение е посочено, че в заповедта за определяне на обезщетение, в изпълнение на чл.104, ал.1 ЗДСл, като база за изчисляване е взет размерът на ИОМЗ към момента на признаване на уволнението за незаконосъобразно /25.11.2020 г./, а именно 2 350 лв. От описаните данни в периода от 01.07.2012 г. до 08.12.2020 г., е установено, че ИОМЗ на К. В. М.-Т. не е променяна, т.е към момента на обявяване на уволнението за незаконно, размерът на ИОМЗ е 2 350 лв.

К. В. М.-Т. е отправила до Министъра на правосъдието Искане рег.№ 94-К-123/18.09.2023 г., представляващо Покана за доброволно изпълнение/плащане. Със същото във връзка с образуваното исково производство срещу Министерство на правосъдието на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл вр. чл. 86 от ЗЗД вр. с чл. 204 и чл. 205 от АПК, е поискано да бъде изплатена доброволно сумата, предмет на иска, представляваща разлика между полученото от нея обезщетение по административен ред в размер на 14 100 лв., съгласно Заповед № ЧР-01-21/15.02.2021 г. на Министъра на правосъдието и действителния размер на обезщетението върху основна месечна заплата към 25.11.2020 г. – датата на влизане в сила на решението на 5-членен състав на ВАС, постановено по адм.дело № 4059/2020 г., с което е оставено в сила решението на ВАС, с което е отменена Заповед № ЧР-03-59/29.09.2017 г. на Министъра на правосъдието за наложено на служителката дисциплинарно наказание "Уволнение". По депозираната от нея искова молба е налице спор за подсъдност между АССГ и СРС и че към датата на искането няма образувано пред СРС дело, поради което от нейна страна се отправя покана за доброволно плащане на претендираната от нея с исквата молба разлика между изплатеното и обезщетение по административен ред за шест месеца, определено по основната и заплата от 2012 г. – последно определена заплата преди налагане на дисциплинарното и наказание "Уволнение" и действително полагащото и се обезщетение за периода, взето/изчислено към датата на признаване на уволнението и за незаконно влязло в сила решение на ВАС по адм.дело № 4059/2020 г. към 25.11.2020 г., ведно със законната лихва, изчислена върху главницата. В поканата е изложено твърдение, че от Министъра на правосъдието и е отказано категорично предоставяне на информация за размера на месечната заплата за длъжността, заемана от нея преди уволнението и към 25.11.2020 г. /датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на незаконосъобразната заповед за наложено дисциплинарно наказание "Уволнение"/,

както и че това е причината същата да определи материалния интерес по депозираната от нея искова молба, поради което от нейна страна е определен "условен размер на цената иска – за главница, разликата от 4 500 лв." В тази връзка с поканата е отправено искане до МП да се установи основното месечно възнаграждение за посочената длъжност към 25.11.2020 г., заемана и понастоящем от ищцата, и по административен ред да бъде изчислена претендираната от нея разлика между изплатеното и обезщетение от МП и действително дължимото такова – за главница, ведно със законната лихва върху нея, така както е претендирана в депозираната искова молба. Счетено е, че по никакъв начин меродавният момент не е към датата на уволнението, неправилно застъпено от Министъра на правосъдието, че полагащото и се обезщетение се определя и е определено съгласно размера на основната и заплата от 2012 г., последно определена преди датата на уволнението /л.46/.

Ищцата е уведомена, че преди прекратяване на служебното ѝ правоотношение е заемала длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство" с последно определена индивидуална месечна заплата в размер на 2 350 лв., съгласно Заповед № ЧР-01-325/16.07.2012 г., както и че служебното ѝ правоотношение е възстановено по вид и съдържание, както е било към момента на прекратяването му – връчване на заповедта на 07.12.2020 г. След представяне на изискуемите от ищцата документи, съгласно Заповед № ЛС-04-897/26.06.2015 г. на Министъра на правосъдието, със Заповед № ЧР-01-21/15.02.2021 г. на Министър на правосъдието на основание чл.104, ал.1, изр.първо ЗДСл, е разпоредено на К. В. М.-Т. да бъде изплатено обезщетение за времето, през което не е заемала държавна служба поради незаконно уволнение, в размер на 14 100 лв., ведно със законна лихва върху този размер за периода от 25.11.2020 г. до момента на изплащането му. Изрично е посочено, че по банкова сметка е изплатена сума в размер на 12 993.16 лв., която представлява пълното плащане на обезщетението по чл.104, ал.1, изр.първо ЗДСл, след приспадане на дължимите данъци за сметка на държавния служител. С извършване на това плащане задължението на Министерство на правосъдието по чл.104, ал.1, изр.първо ЗДСл е изпълнено в цялост, включително и са начислени лихви за забава, съгласно т.4 от ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по тълк.дело № 3/2004 г., съгласно което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове – в настоящия случай 25.11.2020 г.

Отделно, ищцата е уведомена, че подаденото от нея възражение от 17.02.2021 г. срещу Заповед № ЧР-01-21/15.02.2021 г. е разгледано и прието от Министъра на правосъдието като неоснователно, за което е уведомена с подробно мотивирано писмо. Уточнено е, че в заповедта за определяне на обезщетението като база на изчисляване е взет размерът на ИОМЗ към момента на признаване на уволнението за незаконосъобразно /25.11.2020 г./, а именно 2 350 лв. Направен е извод, че базата за изчисляване на размера на обезщетението е определен съгласно изискванията на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, и който извод е в съответствие с константната съдебна практика, сведена до знанието на ищцата по електронен път на 16.02.2021 г. Министърът на правосъдието е посочил, че е запознат с производството по делата, образувани от К. В. М.-Т. по депозирана от нея искова молба с идентично съдържание с подаденото от нея Искане вх.№ 94-К-123/18.09.2023 г., въз основа, на която е образувано адм.дело № 2132/2023 г. на АССГ, както и че ищцата е запозната със съдържанието на определенията на Съда, с които са прекратени двете образувани дела по исквата и молба. С Определение № 4865 от 07.06.2023 г. съдебното производство е прекратено и изпратено по подсъдност за разглеждане на исквата молба в СРС. В СРС е образувано гр.дело № 33193/2023 г., което с Определение № 33195 от 21.09.2023 г. е прекратено и е повдигнат спор за подсъдност между СРС и АССГ относно кой е компетентният да разгледа исквата молба Съд. Относно искането и да бъде уведомена за "размера на основното месечно възнаграждение за длъжността и към 25.11.2020 г.", е посочено следното: Правото на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е специален вид обезщетение, определено по вид

/парично/ и размер /до шест месечни основни заплати/ за вредите, които конкретно лице /държавен служител/ търпи от незаконосъобразното му уволнение. Следователно от правно значение е получаваното възнаграждение /до размер на основната заплата/ от обезщетяваното лице, а не от други служители, заемащи същата или сходна длъжност /Решение № 9199 от 19.10.2022 г. по адм.дело № 3660/2022 г. на ВАС/. Във връзка с изложеното в заключение е направен извод, че Заповед № ЧР-01-21/15.02.2021 г. на Министъра на правосъдието, с която е наредено да бъде изплатено обезщетение на К. В. М. – Т. за времето, през което не е заемала държавна служба поради незаконно уволнение, в размер на 14 100 лв., ведно със законната лихва върху този размер за периода от 25.11.2020 г. до момента на изплащането му, връчена и на 15.02.2021 г., която не е обжалвана и е влязла в сила на 02.03.2021 г. Акцентирано е, че в подаденото искане от 18.09.2023 г. не са посочени нововъзникнали факти и обстоятелства, които да обосновават преразглеждане и промяна на влязлата в сила Заповед № ЧР-01-21/15.02.2021 г. на Министър на правосъдието /л.42/.

Заместник-министърът на правосъдието е изготвил Докладна записка рег.№ 94-К-123/23/12.12.2023 г., с която е изразено становище по претендирания размер на полагащото се обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл: Съгласно на чл.104, ал.1 ЗДСл когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение. При отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от Съда, държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение – чл.122, ал.1 ЗДСл. При законосъобразно възстановяване на служителя на заеманата преди уволнението длъжност, на същия следва да бъде определена индивидуална заплата при съобразяване с изискванията на Таблицата за минималните и максималните размер на основните месечни заплати по нива и степени – Приложение № 1 към чл.3, ал.2 НЗСДА, чрез които изисквания се съобразяват нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалният опит, както и с релевантните вътрешни правила. Съгласно трайната съдебна практика, дължимото обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл на служителя се определя на базата на актуалния размер на основната заплата към момента на признаване на уволнението за незаконосъобразно, такъв какъвто бил, ако служебното правоотношение не е било прекратено – Решение № 11109 от 15.11.2023 г. на ВАС по адм.дело № 11860/2022 г. по описа на ВАС; Решение № 10327 от 30.10.2023 г. на ВАС по адм.дело № 1153/2023 г.; Решение № 1069 от 31.01.2023 г. на ВАС по адм.дело № 7246/2022 г. и др.

Посочено е, че служителката е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност със заповед на орган по назначаването на 07.12.2020 г. /като не е посочено каква основна заплата и е определена/, като ѝ е изплатено обезщетение в размер на 14 100 лв., като база за изчислението е взет размерът на индивидуалната основна месечна заплата към момента на признаване на уволнението и за незаконосъобразно – 25.11.2020 г., а именно 2 350 лв., идентичен с размерът на получавана заплата при прекратяване на служебното ѝ правоотношение. Относно преценката правилно ли е определена базата, т.е. размерът на индивидуалната заплата на К. В. М.-Т. към 25.11.2020 г. за изплащане на обезщетението и по чл.104, ал.1 ЗДСл – при спазване на законовите разпоредби и в съответствие със съдебната практика, респективно основателно ли е и в какъв размер искането, е необходимо представяне на писмени документи и специални знания в сферата на управление на човешките ресурси и финансово-счетоводни такива.

По делото бяха приети следните **писмени доказателства**:

Представени от ищцата: 1. в ОСЗ от 25.04.2024 г. - Оригинал на удостоверение от НАП от 15.03.2024 г., удостоверяващо, че за исковия период 29.09.2017 г. до 29.03.2018 г. К. В. М. – Т. е била безработна; Удостоверение от 16.12.2020 г., удостоверяващо, че за исковия период 29.09.2017 г. до 29.03.2018 г. К. В. М. – Т. е била безработна /заверено копие/; Искане до Министъра на правосъдието – покана за доброволно плащане с вх. № 94-К-123/18.09.2023 г., с положена резолюция "Да" на Министъра на правосъдието; Докладна записка от 12.12.2023 г. от Заместник-министъра на правосъдието до Министъра на правосъдието, с поставена резолюция "Да" /л.19/.

Представени от ответника: с молба от 30.04.2024 г. – Заповед № ЧР-04-62/13.03.2024 г. на Гл.секретар на МП, с която К. В. М.-Т. е повишена в ранг 4-ти старши за получена годишна оценка за изпълнението на длъжността за периода от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г. – оценка "Изключително изпълнение", както и Уведомително писмо от 03.04.2024 г. до К. В. М.-Т., подписано от гл.експерт Ц. К., дирекция "УЧР" в МП за оценяване на К. В. М.-Т. за тримесечията след възстановяването ѝ на работа след незаконно уволнение, от което е видно, че за всички тримесечия оценката ѝ е само единица /л.56/; със Становище, представено в ОСЗ на 20.06.2024 г. – административната преписка в цялост относно размера на изплатеното на ищцата обезщетение /л.67/; с молба от 01.07.2024 г. – служебното досие на К. В. М.-Т., 893 листа, обособени в пет тома приложения към делото, както и съществуващите досиета в Дирекция УЧР; Копие от поименното щатно разписание рег.№ ЧР-07-27/24.08.2020 г., действащо към 25.11.2020 г. – 21 листа /л.129/.

По делото беше изслушана **съдебно-икономическа експертиза** с вещо лице И. Т. Б., която даде заключение по следните задачи:

1. Вещото лице, след като установи документално при ответника размера на основната месечна заплата на длъжността Директор на Дирекция "Българско гражданство" при МП към 25.11.2020 г. въз основа на него да даде заключение за точния размер на обезщетението за 6 месеца към 25.11.2020 г.
2. Вещото лице да констатира и даде заключение за получаваната от назначената от мястото на ищцата на посочената длъжност служителка основна месечна заплата към 25.11.2020 г.
3. След приспадане на полученото от ищцата обезщетение по административен ред в размер на 14 100 лв. – Заповед № ЧР-01-21/15.02.2021 г. на Министър на правосъдието, да даде заключение за разликата между полученото обезщетение – 14 100 лв. и обезщетението по констатирания и установен от него размер на основната месечна заплата за длъжността към 25.11.2020 г. за шест месеца.
4. Вещото лице да даде заключение за размера на законната лихва върху размера на констатираната от него разлика в обезщетението, считано от 25.11.2020 г. до окончателното изплащане на разликата – с изрично посочване на сума на законна лихва към датата на изготвяне на заключението му.
5. Вещото лице да даде заключение за размера на изтекла законна лихва върху констатирания от него точен размер на обезщетение за главница за шест месеца, считано от 29.09.2017 г. – датата на заповедта за незаконно уволнение до датата на предявяване на иска.

От експертното заключение се установява следното:

Размерът на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, изчислен на база индивидуалната месечна заплата на служителката, заемаща длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство" при МП е 18 324 лв. Размерът на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, изчислен при основна месечна заплата на ищцата, определена със Заповед № ЧР-01-371/15.12.2020 г., е 18 600 лв.

Съгласно поименното разписание в МП, действащо към 25.11.2020 г., основната заплата на служителката, заемаща длъжността Директор на Дирекция "Българско гражданство" при МП е 3 054.00 лв.

При първия вариант на изчисляване на обезщетението, разликата е 4 224 лв., при втория

вариант на изчисляване на обезщетението, разликата е 4 500 лв.

Размерът на законната лихва върху разликата в обезщетението, изчислено по първия вариант за периода от 25.11.2020 г. до 10.06.2024 г. включително, е 1 687.85 лв. Размерът на законната лихва върху разликата в обезщетението, изчислено по втория вариант за периода от 25.11.2020 г. до 10.06.2024 г., включително е 1 798.14 лв.

Размерът на мораторната лихва върху размера на обезщетението, изчислено по първия вариант за периода от 29.09.2017 г. – датата на уволнението до 06.03.2023 г. – дата на исковата молба, е 10 150.63 лв. Размерът на мораторната лихва върху размера на обезщетението, изчислено по втория вариант за периода от 29.09.2017 г. до 06.03.2023 г. е 10 303.52 лв.

По делото беше изслушана **повторна съдебно-икономическа** експертиза с вещо лице М. Р. Н. - Г., която да даде отговор на същите задачи.

От повторното експертно заключение се установява следното:

Със Заповед № ЧР-03-59/29.09.2017 г. на Министъра на правосъдието на К. В. М.-Т., Директор на дирекция "Българско гражданство" е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение", като със същата тази заповед е прекратено служебното и правоотношение.

С Решение № 1990/07.02.2020 г., постановено по адм.дело № 12455/2017 г. по описа на ВАС, е отменена Заповед № ЧР-03-59/29.09.2017 г. на Министъра на правосъдието. С Решение № 14567/25.11.2020 г. по адм.дело № 4059/2020 г. по описа на ВАС, петчленен състав, решението е оставено в сила.

Със Заповед № ЧР-01-351/07.12.2020 г. /л.39, адм.дело № 2132/2023 г./, К. В. М.-Т. е възстановена на същата длъжност Директор на Дирекция "Българско гражданство", длъжностно ниво по КДА – 3, Ръководно ниво 3Б, ранг V старши, считано от 07.12.2020 г.

Със Заповед № ЧР-03-351/07.12.2020 г. на К. В. М. – Т. е определено ниво на основната месечна заплата 4 и степен на основната месечна заплата 2 /на основание § 18, т. 2, б. "б" от ПЗР на Постановление № 6/14.01.2019 г. на Министерски съвет на Република България за изменение на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация /НЗСДА/ - промяна на матричната скала на заплатите, като основните заплати за всяко длъжностно ниво се намаляват от шест на четири, всяка от които има минимален и максимален размер. Вещото лице установява, че към момента на прекратяване на служебното правоотношение степента на основната заплата е била 3. В заповедта от 07.12.2020 г. не е посочен размер на индивидуалната основна месечна заплата на ищцата. На 08.12.2020 г. от К. В. М.-Т. е подадено Заявление рег.№ 94-К-69/08.12.2020 г. с искане за увеличаване на възнаграждението й. Със Заповед № ЧР-01-371/15.12.2020 г. на Министъра на правосъдието /л.51, адм.дело № 2132/2023 г./ на К. В. М.-Т. е определена индивидуална месечна заплата за длъжност Директор на Дирекция "Българско гражданство" в размер на 3 100 лв., считано от 08.12.2020 г.

Съгласно ЗДСл и НЗСДА органът по назначаване определя индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител, като отчита нивото на заеманата длъжност, квалификация и професионален опит – чл.67, ал.4 ЗДСл.

Нивата на основните месечни заплати се определят въз основа на длъжностните нива в Класификатора на длъжностите в администрацията /КДА/, като всяко ниво на основната заплата включва 4 степени с минимален и максимален размер – чл. 3, ал. 3 и ал. 4 от НЗСДА. Степента на основната заплата е съгласно Приложение № 1 от НЗСДА в рамките на минималния и максималния размер на основната заплата за съответното ниво – чл. 7 от НЗСДА.

Вещото лице установява, че със Заповед № ЧР-03-351/07.12.2020 г. К. В. М.-Т. е възстановена на същата длъжност Директор на дирекция "Българско гражданство", длъжностно ниво по КДА – 3, Ръководно ниво 3Б, Ранг V старши, Ниво на основната месечна заплата 4 и Степен на основната месечна заплата 2, считано от 07.12.2020 г.

СИЕ установява, че съгласно т. 13 от КДА и ред 4 от Приложение № 1 към чл.3, ал.2 НЗСДА –

за Директор на дирекция "Българско гражданство", длъжностно ниво по КДА – 3, Ръководно ниво 3Б, Ниво на основната месечна заплата 4 и Степен на основната месечна заплата 2, размерът на основната месечна заплата е в диапазона от 1 100 лв. до 4 000 лв.

Органът по назначаване не е определил нова индивидуална основна месечна заплата на К. В. М.-Т. към 07.12.2020 г., поради което към момента на признаване на уволнението за незаконно – 25.11.2020 г., основната месечна заплата на ищцата е 2 350 лв. /последната индивидуална месечна заплата е на 2 350 лв., съгласно Заповед № ЧР-01-325/16.07.2012 г. на Министъра на правосъдието/. Дължимото обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл за шест месеца е 14 100 лв., определено съобразно основната месечна заплата на ищцата към момента на признаване на уволнението за незаконно - 25.11.2020 г.

Със Заповед № ЧР-01-21/15.02.2021 г. на Министъра на правосъдието /л.87/ е разпоредено на възстановения служител да бъде изплатено обезщетение за времето, през което не е заемала държавна служба в размер на 14 100 лв. и законна лихва върху този размер за периода от 25.11.2020 г. до момента на изплащането му. На 17.02.2021 г., съгласно приложено платежно нареждане по банковата сметка на ищцата е изплатена сума в размер на 12 993.16 лв., представляваща обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл и законна лихва, след приспадане на дължимите данъци за сметка на служителя.

СИЕ установява, че от представено по делото поименно разписание на длъжностите в МП, в сила от 24.08.2020 г., длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство" е заета от Л. В. с определена индивидуално основна месечна заплата в размер на 3 054 лв. /валидна и към 25.11.2020 г./ за длъжностно ниво по КДА – 3, Ръководно ниво 3Б, Ранг I старши, Ниво на основната месечна заплата 4 и степен на основната месечна заплата 1.

Вещото лице не установява разлика между дължимото и изплатеното обезщетение на ищцата. СИЕ не изчислява лихви, поради липса на установен размер за това.

Съдът ще коментира експертните заключения при излагане на своите правни изводи.

При така установената фактическа обстановка Съдът прие следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.104, ал.1, във вр. чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл. По силата на чл.104, ал.1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В конкретния случай е безспорно, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата е отменена с влязло в сила съдебно решение, както и че в периода от 29.09.2017 г. до 29.03.2018 г., същата не е била назначена по трудово или служебно правоотношение с друг работодател/администрация. В тази връзка претенцията на ищцата попада в първата хипотеза на нормата на чл.104, ал.1 ЗДСл, а именно, че тя има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Не е спорно между страните, а и от събраните по делото доказателства, включително и от приетите експертни заключения се установи, че със Заповед № ЧР-01-325/16.07.2012 г. на ищцата е изплатено дължимото обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл за шест месеца е 14 100 лв., определено съобразно основната месечна заплата на ищцата към момента на признаване на уволнението за незаконно в размер на 2 350 лв. - 25.11.2020 г. /датата на влизане в сила на съдебния акт, с който е отменена заповедта за уволнение/. По делото е представено доказателство за превод

на сумата, която след приспадане на дължимите данъци за сметка на служителя е в размер на 12 993.16 лв.

Ответникът е установил наличие на материалноправните предпоставки на чл.104, ал.1 ЗДСл, тъй като заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на ищцата е отменено. Налице е отмяна от съда на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата. След прекратяване на служебното правоотношение ищцата не е упражнявала трудова дейност по служебно или трудово правоотношение.

Спорът между страните се състои в това дали полагащото обезщетение следва да бъде изчислено на база размера на основната месечна заплата на ищцата към дата 25.11.2020 г. – 2 530 лв. или на база размера на основната ѝ месечна заплата, считано от 08.12.2020 г. – 3 100 лв. Респективно при изчисление на полагащото се обезщетение на база размера на основната и месечна заплата, считано от 08.12.2020 г. – 3 100 лв., дължи ли ответникът на ищцата претендираната от нея с исковата молба разлика в размер на 4 500 лв., ведно със съответните лихви за забава върху претендираната сума.

Съдът намира така предявената искова претенция за неоснователна и недоказана, съображения в тази насока са следните:

Според чл.67, ал.4 ЗДСл органът по назначаването определя индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител, като отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит. От приетите по делото доказателства, включително и от двете експертни заключения се установи, че ищцата е подала заявление по чл.67, ал.5, т.4 ЗДСл, въз основа на което е издадена Заповед № ЧР-01-371/15.12.2020 г. на Министър на правосъдието, с която на ищцата е определен индивидуален размер на основната месечна заплата – 3 100 лв., считано от 08.12.2020 г.

До 07.12.2020 г., видно от представените по делото доказателства, включително от повторната СИЕ, индивидуалният размер на основната месечна заплата на ищцата към датата на издаване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание "Уволнение" и към датата на влизане в сила на съдебното решение за нейната отмяна като незаконосъобразна е 2 350 лв.

Органът по назначаване определя индивидуалният размер на основната заплата на всеки държавен служител в съответната администрация, като отчита нивото на заеманата длъжност, квалификация и професионален опит. Нормата на чл.3, ал.3 НЗСДА определя, че нивата на основните месечни заплати се определят въз основа на длъжностните нива в Класификатора на длъжностите в администрацията /КДА/. Според ал.4 на същата разпоредба, всяко ниво на основните месечни заплати за длъжност включва четири степени, всяка от които има минимален и максимален размер на основната месечна заплата на служителите, заемачи длъжности в съответното ниво. Съгласно чл.3, ал.2 НЗСДА основната месечна заплата се определя по нива и степени съгласно приложение №1, като се отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалният опит, освен ако друго не е определено в специален закон.

Нормата на чл.7 НЗСДА определя, че индивидуалните основни месечни заплати на служителите на пълно работно време се определят в рамките на минималния и максималния размер на основната месечна заплата за съответното ниво и степен на основната месечна заплата по приложение № 1.

Съгласно чл.9 НЗСДА индивидуалните основни месечни заплати на служителите, които постъпват за първи път в съответната административна структура и имат професионален опит, надвишаващ минималния за длъжността, се определят, както следва: 1. при професионален опит, надвишаващ минималния за длъжността с до 1 година - в рамките на степен 1 на нивото на основната месечна заплата за длъжността; 2. при професионален опит, надвишаващ минималния за длъжността с от 1 до 7 години - в рамките на степен 2 на нивото на основната месечна заплата за длъжността; 3. при професионален опит, надвишаващ минималния за длъжността с над 7 години - в рамките на степен 3 на нивото на основната месечна заплата за длъжността.

Със Заповед № ЧР-01-351/07.12.2020 г. ищцата е възстановена на длъжността, която е заемала към датата на уволнението – Директор на дирекция "Българско гражданство", длъжностно ниво по КДА – 3, Ръководно ниво 3Б, Ранг V старши, ниво на основна месечна заплата 4 и степен на основната месечна заплата 2, считано от 07.12.2020 г. От КДА, и по-конкретно т. 13 от същия и ред 4 от Приложение № 1 към чл. 3, ал. 2 от НЗСДА се установява, че за длъжността Директор на Дирекция "Българско гражданство", длъжностно ниво по КДА – 3, Ръководно ниво 3Б, ниво на месечна заплата 4 и степен на основна месечна заплата 2, размерът на основната месечна заплата е в диапазона от 1 100 лв. до 4 000 лв., извод до който е достигнало и вещото лице по приетата повторна СИЕ.

Не е спорно между страните, че към датата на възстановяване на ищцата – 07.12.2020 г., органът по назначаване не е определил нов размер на индивидуалната месечна заплата на същата, и в тази връзка към 25.11.2020 г. /датата на влизане в сила на съдебния акт, с който уволнението е признато за незаконно/, размерът на индивидуалната месечна заплата на ищцата е в размер на 2 350 лв. Това е последно определената индивидуална основна месечна заплата на ищцата, съгласно Заповед № ЧР-01-325/16.07.2012 г. на Министър на правосъдието. Това обстоятелство е установено и от вещото лице по повторната СИЕ.

Съдът не кредитира първоначалната експертиза предвид обстоятелството, че вещото лице не е дало пълен отговор по поставените му задачи. То е извършило анализ на възнаграждението на ищцата след увеличаването му с нарочна заповед на органа по назначаване, влязла в сила считано от 08.12.2020 г. Не е обсъден и изследван въпросът за полагащото се обезщетение на ищцата, съобразено с размера на индивидуалната и основна месечна заплата към датата на признаване на уволнението за незаконно. Този анализ е извършен при повторната СИЕ по делото, която Съдът кредитира като вярна и кореспондираща с доказателствения материал по делото.

Не е спорно, а и от представеното по делото Поименно разписание на длъжностите в МП, в сила от 24.08.2020 г., длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство" е била заета от Л. В. с определена индивидуално основна месечна заплата в размер на 3 054 лв. /валидна и към 25.11.2020 г./ за длъжностно ниво по КДА – 3, Ръководно ниво 3Б, Ранг I старши, Ниво на основната месечна заплата 4 и степен на основната месечна заплата 1. Този факт е установен и от двете вещи лица по допуснатите експертизи. В тази връзка следва да се има предвид, че при определяне размера на индивидуалната основна месечна заплата на всеки един държавен служител, съгласно нормата на чл.67, ал.4 ЗДСл, същият се определя от органа по назначаване при наличие на следните предпоставки – отчитане на нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит на конкретния служител. Следователно е неоснователен доводът на ищцата, че полагащото ѝ се обезщетение следва да се определи въз основа на определения размер на индивидуалната и основна месечна заплата, считано от 08.12.2020 г. /3 100 лв./. Увеличаване размера на полагащото индивидуално месечно възнаграждение е в оперативната самостоятелност на органа по назначаване при кумулативното наличие на законово регламентирани предпоставки.

От друга страна нормата на чл.104, ал.1 ЗДСл е императивна, като определя, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, *определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата*, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. В случая е видно от представеното служебно досие, че към датата на признаване на уволнението за незаконно – 25.11.2020 г., размерът на индивидуалната основна месечна заплата на ищцата е 2 350 лв. В тази връзка правилно размерът на полагащото и се обезщетение е определен на база този размер на индивидуалната основна месечна заплата. Увеличаването на този размер е след възстановяване на ищцата на заеманата от нея длъжност преди издадената заповед за налагане на дисциплинарното наказание "Уволнение". Този извод се подкрепя и от т. 13 от КДА и ред 4 от Приложение № 1

към чл. 3, ал. 2 от НЗСДА съгласно които за длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство", длъжностно ниво по КДА – 3, Ръководно ниво 3Б, ниво на месечна заплата 4 и степен на основна месечна заплата 2, е предвиден размер на основната месечна заплата в диапазон от 1 100 лв. /минимален размер/ до 4 000 лв. /максимален размер/. Не е без значение и обстоятелството, че ищцата не е оспорила по съдебен ред Заповед № ЧР-01-21/15.02.2021 г. на Министъра на правосъдието, с която е определен размерът на полагащото и се обезщетение по чл.104, ал.1, изр.първо ЗДСл, влязла в законна сила на 02.03.2021 г. В този смисъл Съдът се позовава на Решение № 9897 от 30.09.2021 г. на ВАС по адм.дело № 3597/2021 г. От друга страна от правно значение е получаваното възнаграждение /до размера на основната заплата/ от обезщетяваното лице, а не от други служители, заемащи същата или сходна длъжност - в този смисъл Решение № 9199 от 19.10.2022 г. на ВАС по адм.дело № 3660/2022 г.

В заключение и въз основа на гореизложеното, исковата претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Изходът на спора определя като основателна заявената от ответника претенция за заплащане на разноски по делото, съгласно представен списък – 450 лв. за заплатен депозит за вещо лице и 240 лв. за юрисконсултско възнаграждение - общ размер 690 лв.

Така мотивиран, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ иска на К. В. М.-Т. от [населено място], [улица], ет.1, ап.6, предявен срещу Министерството на правосъдието, за присъждане на обезщетение по чл.104, ал.1 вр. чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл за периода от шест месеца, считано от 29.09.2017 г. до 29.03.2019 г., в размер на 4 500 лв., представляващи разликата между определеното и изплатено обезщетение в размер на 14 100 лв. (съгласно Заповед № ЧР-01-21/15.02.2021 г. на Министъра на правосъдието), ведно със законната лихва върху същата сума, считано от 25.11.2020 г. за същия период при месечно възнаграждение в размер на 2 350 лв., и определеното възнаграждение за длъжността Директор на дирекция "Българско гражданство" в Министерство на правосъдието към 25.11.2020 г. – датата на признаване на уволнението на ищцата за незаконно, ведно със законната лихва, считано от 25.11.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, както и изтеклата лихва върху главницата от 4 500 лв. за периода от 29.09.2017 г. до датата на предявяване на исковата молба.

ОСЪЖДА К. В. М.-Т. от [населено място], [улица], ет.1, ап.6, да заплати на Министерство на правосъдието, разноски по делото в размер на 690 лв. /шестстотин и деветдесет лева/.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: